

ALEXANDRE CIRICI
RESPOSTA AL GRUP DE TREBALL

Desembre, 1974

Els textos proposats són dos. El primer, signat per deu persones, és narratiu, com una història de l'art conceptual, teòricament molt correcte encara que històricament tenyit d'una certa vanitat car no és cert, ni de molt, que la mostra de Banyoles fos la primera experiència col·lectiva d'art conceptual.

Molt d'acord amb les posicions que creiem que poden sintetitzar-se en:

1. Consciència de la colonització cultural.
2. Voluntat de treure l'art del confinament com a pràctica isolada.
3. Discussió del subjecte.
4. Discussió del llenguatge.
5. Discussió de la lectura.
6. Projecte d'ocupació de plataformes.
7. Abandonament de la política de tendència, manipulable.
8. Recerca de noves articulacions i comunicacions amb la realitat.
9. Voluntat de que la resposta artística sigui intersectorial i correspongui a moviment de masses.

L'únic paràgraf que em sembla inadequat és el darrer, que pretén rebutjar la denominació d'"Art Conceptual". Mai ningú no s'ha donat el nom ell mateix. El nom el fan els altres. Els noms, d'altra banda, no tenen mai cap lògica. Són simplement fets de la pràctica social.

L'altre text, signat per setze persones, és allò que fou la resposta a Tàpies, despullada dels aspectes de discussió personal. Queda com un document sobre l'avantguardisme, entès com a degradació de l'avantguarda. Com a tal, hom entén l'obra que, partint de la recerca original, és integrada primer econòmicament i acabada, segons el document, integrada a la ideologia del sistema que la digereix. Enfront d'aquesta realitat, els signants preconitzen una marginació voluntària respecte als sistemes de manipulació, però no la creuen incompatible amb la utilització dels dispositius comercials establerts, sempre que hom la faci, mentalment, pensant que es tracta d'una "ocupació".

Teòricament, l'argumentació és indiscutible. Però al meu entendre es veu invalidada en els casos pràctics que pretén jutjar (l'obra de Tàpies i l'obra dels conceptuais catalans).

Per a tenir un valor pràctic qualsevol estudi social ha de partir del mètode fonamental, tan vell com la sociologia mateixa, de considerar els fets com si fossin coses. Això vol dir una necessitat d'eliminar tot element subjectiu.

Al raonament proposat, i correcte en ell mateix, com a mecanisme, hi ha dos elements subjectius.

Un d'ells és considerar que els altres són integrats com a conseqüència d'una participació en els engranatges del sistema i que els que parlen poden no ésser-ho, mitjançant la consciència d'"ocupació".

¿Qui ho sap que els altres que són jutjats no tenen consciència d'ocupació? ¿Qui ho sap que els que parlen estan immunitzats contra la integració? Són fets subjectius que, veritaders o falsos, no és lícit d'incloure en un plantejament científic.

Si el text no prejutgés que són els integrats i qui són els ocupacionistes, em semblaria correcte.